není sice výlučně příslušným úřad železniční, nýbrž úřad vodoprávní, ale za souhlasu, to jest za rovnocenné účasti úřadu železničního.

Ježto tedy žal. úřad vycházel v nař. rozhodnutí z právního názoru, že k uložení služebnosti na podkladě vod. zák. ve prospěch vodních podniků prováděných ve veřejném zájmu jest výlučně příslušným úřad vodoprávní, nemá rozhodnutí to opory v zákoně.

Č. 12.033.

Školství: Školní obec nemá právního nároku, aby školská správa zřídila podle § 5 odst. 2 zák. č. 226/1922 Sb. další, a to zatímní třídu na obecné škole, není-li tu vhodné místnosti učební.

(Nález ze dne 19. září 1935 č. 17.882/35.)

Věc: Místní školní rada v P. (adv. Dr. Bedřich Mautner z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty o zřízení prozatímní třídy.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Výměrem z 12. října 1932 povolila zšr v Brně ve smyslu § 5 odst. 1 zák. č. 226/1922 Sb. zřízení zatímní třídy při jednotřídní německé obecné škole v P. na školní rok 1932/1933, ježto do třídy této zapsáno bylo 52 dětí, k nimž dlužno přihlížeti. Aktivování této zatímní třídy učinila zšr závislým od toho, že bude pro tuto zatímní třídu zaopatřena vhodná místnost. Dokud skutečnost ta nebude prokázána, nesmí býti zatímní třída otevřena. Konečně povolila zšr v případě aktivování zatímní třídy, aby pro tuto zatímní třídu byla ustanovena potřebná výpomocná síla učitelská.

Proti tomuto výměru, pokud jím bylo aktivování zatímní třídy učiněno odvislým od zřízení druhé učebny, podala mšr v P. odvolání, ve kterém namítala, že § 5 malého škol. zák. stanoví v odst. 1 bez výjimky nejvyšší přípustný počet dětí na jednotřídkách pro rok 1932/1933 a následující na 50 a odst. 2 nařizuje zřízení dalších tříd, aniž v jakékoliv formě zřízení další paralelní třídy váže na existenci další učebny. Že nedostatek druhé učebny není technickou překážkou pro zřízení druhé samostatné třídy s vlastním učitelem, dokazuje prý okolnost, že i v krnovském školním okrese v mnoha případech 2 třídy se střídavě v jedné a téže učebně vyučují. Konečně obec za dnešní finanční situace ani nové učebny zříditi nemůže.

Nař. rozhodnutím zamítlo min. škol. odvolání toto jako zákonem neodůvodněné, berouc v úvahu, že jest věcí (a to právem i povinností) st-lky, aby se postarala o vhodnou místnost k umístění povolené druhé třídy, a že nelze tudíž shledati, že by nař. výrokem zšr-y po této stránce bylo nezákonitým způsobem dotčeno st-lčino subjektivní právo. Že by po právu existoval právní nárok na zavedení střídavého vyučování 2 tříd v téže učebně, stížnost netvrdí, z okolnosti pak, že se tak někde děje, nelze pro daný spor ničeho dovozovati.

O stížnosti uvážil nss toto:

Na sporu jest otázka, může-li státní správa školská zasáhnouti do subj. práv školní obce v zemích historických, váže-li aktivování zatímní třídy ve smyslu § 5 odst. 2 zák. č. 226/1922 Sb. při jednotřídní veřejné škole národní na podmínku, že bude pro tuto zatímní třídu opatřena vhodná školní místnost, čili jinými slovy, má-li školní obec nárok na to, aby zatímní třída ta byla aktivována, i když není ochotna opatřiti pro ni vhodnou učebnu. Stížnost zodpovídá otázku tu kladně a poukazujíc na kogentní povahu předpisu § 5 zák. č. 226/1922 Sb. o zřizování dalších tříd při veřejných školách národních a na ustanovení §§ 7 a 11 říš. zák. škol. č. 62/1869 ř. z. ve znění zák. č. 53/1883 ř. z., resp. nař. min. vyuč. z 8. června 1883 č. 10.618 (Věstník 1883 č. 17) má za to, že je školská správa povinna, aby, jsou-li dány předpoklady § 5 zák. č. 226/1922 Sb. pro zřízení další třídy, umožnila aktivování její tím, že zavede při kmenové třídě střídavé vyučování.

Nss neshledal stanovisko stížnosti důvodným.

Jest sice pravda, že podle § 5 zák. č. 226/1922 Sb. rozhodným jest pro organisaci školy obecné co do počtu tříd počet dětí a že musí dojíti k rozmnožení tříd, jakmile přestoupí počet dětí v některé třídě školy obecné v tom kterém roce příslušné největší číslo dítek přípustné podle odst. 1 cit. předpisu pro jednu třídu. Leč z toho neplyne nic pro stanovisko stížnosti, uváží-li se, že není v cit. paragrafu ustanovení, které by se obíralo otázkou umístění takto zřízené další třídy, resp. stanovilo, jakým způsobem jest udíleti vyučování v třídě té. Nemůže tedy stížnost z ustanovení § 5 zák. č. 226/1922 Sb. nic pro sebe vytěžiti.

Leč argumentace její selhává i pokud se snaží dovoditi porušení subj. práv stěžující si školní obce z předpisů §§ 7 a 11 zák. č. 62/1869 ř. z. ve znění zák. č. 53/1883 ř. z. a z min. nař. z 8. června 1883 č. 10.618 (Věstník 1883 č. 17). Ustanovení § 11 cit. zák. o počtu učitelských sil a tříd na veřejných školách národních bylo nahrazeno předpisy §§ 5—7 zák. č. 226/1922 Sb. a pozbylo podle § 19 posléz cit. zák. své závazné síly. Není již platnou normou a nelze proto z něho dovozovati vznik subj. práv školní obce. Pokud jde o ustanovení § 7 zák. č. 62/1869 ř. z., nelze ani z jeho obsahu vyčísti nárok školní obce na to, aby školská správa při zřízení další a to zatímní třídy při jednotřídní škole obecné ve smyslu § 5 zák. č. 226/1922 Sb. zařídila pro tuto třídu vyučování podle zásady vyučování střídavého.

Předpis ten určuje, že rozdělení mládeže na oddělení a třídy záleží na tom, kolik jest žactva a kolik učitelských sil, a že se může rozdělení toto podle okolností jmenovitě na venkově zařídit tak, jak toho požadují zásady střídavého vyučování. Podle tohoto znění neuvádí cit. zákonné místo žádných podmínek, za kterých jest zavésti a povoliti střídavé vyučování, ani neobsahuje imperativního příkazu, kdy má a musí se zavésti vyučování to na veřejných školách národních. Naopak znění jeho ponechává úvaze školské správy (srov. slůvko »může« rozdělení zařídit), aby sama, přihlížejíc k okolnostem případu provedla rozdělení a zařazení dítek podle zásad vyučování střídavého. Školní obci předpis ten tedy nároku na zavedení vyučování toho nepropůjčuje (srov. Budw

13.749/1900 a Budw. 6187 A/1908). Leč nároku toho nepropůjčuje školní obci ani výnos min. vyuč., o němž byla shora řeč. Také podle tohoto prov. předpisu (srov. II. k § 7 zák. č. 53/1883 ř. z.) může zem. škol. úřad po slyšení okr. a míst. škol. rad povolovati na určitou dobu nebo jako trvalé zařízení vyučování střídavé. Povinnost vynutitelná školními faktory ve výnosu tom stanovena není.

Také stížností dovolávaný výnos zšr-y v Brně z 29. září 1905 č. 13.200 — ostatek pro Slezsko neplatící — tak jak jest stížností reprodukován, ponechává volné úvaze školního úřadu, chce-li střídavé vyučování podle okolností povoliti.

Ustanovení § 59 řádu škol. a vyuč. nelze se vůbec dovolávati, neboť v tomto ustanovení se neřeší otázka, kdy jest střídavé vyučování povoliti, nýbrž toto ustanovení již předpokládá zavedení střídavého vyučování a ponechává zem. úřadu škol. stanoviti, jak mají býti určeny vyučovací hodiny při vyučování tom.

Z předeslaného vysvítá, že se stížnosti nepodařilo prokázati nárok školní obce, aby školní správa aktivovala podle § 5 odst. 2 zák. č. 226/1922 Sb. další, a to zatímní třídu, není-li tu vhodné místnosti učební. Vycházel proto žal. úřad právem z názoru, že nebylo zasaženo do subj. práv stěžující si školní obce, učinila-li zšr aktivování zatímní třídy odvislým od podmínky, že bude pro ni opatřena místní školní radou vhodná místnost. Povinnost školní obce opatřiti vhodnou místnost je založena v předpisech § 63 říš. škol. zák. a v zák. slez. o zřizování škol č. 41/1901 z. z. slez. (oddíl III §§ 32, 35 a násl.).

Č. 12.034.

Samospráva obecní. — Řízení správní: Rekursní legitimace poplatníka proti usnesení obecního zastupitelstva o vydání domovního řádu?

(Nález ze dne 19. září 1935 č. 17.910/35.)

Prejudikatura: Boh. A 9579/31, 10.632/33; 8720/30.

Věc: Otakar N. v P. proti zemskému úřadu v Praze o legitimaci k odvolání z usnesení ústředního zastupitelstva v Praze.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Ústřední zastupitelstvo hlavního města Prahy usneslo se dne 9. května 1932 schváliti domovní řád pro hlavní město Prahu.

Odvolání, které proti uvedenému usnesení podal — mimo jiné — i st-l, bylo nař. rozhodnutím zamítnuto z těchto důvodů: »Zmíněným usnesením vydalo ústřední zastupitelstvo hlavního města Prahy domovní řád ve smyslu § 81 obec. řádu pražského č. 85/1850 z. z. čes. a zák. č. 82/1920 Sb. Jde tu podle obsahu onoho řádu o všeobecné právní předpisy, které nesměřují vůči určitým osobám. Proti takovým všeobecným předpisům rázu normativního nepřísluší však jednotlivým osobám